PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 29 lipca 2025 r.

DIH-2.707.15.2025.CS

DECYZJA DIH-2 Nr 20.2025

Informacje prawnie chronione oznaczono [XXX]

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572, ze zm.) dalej: „kpa", art. 9ca ust. 1, art. 35a pkt 11, art. 35c ust. 1, ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2024 r. poz. 1209, ze zm.), dalej: „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw", w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 229) – dalej: „ustawa o Inspekcji Handlowej", Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania z 16 czerwca br. złożonego przez Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Pieprzyk" Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Rawiczu (dalej: „przedsiębiorca" lub „strona"), od decyzji Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 28 maja br. nr TNP.KPOD.4.2025 nakładającej na przedsiębiorcę karę pieniężną w kwocie 5 000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych 00/100),) z tytułu niedopełnienia obowiązku oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutora rodzajem wydawanych paliw ciekłych na stacji paliw należącej do przedsiębiorcy, tj. nieprzestrzegania obowiązków, o których mowa w art. 9 ca ust. 1 i 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, w sposób określony w rozporządzeniu Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 31 sierpnia 2021 r. w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego oraz oznakowania miejsc tankowania pojazdu samochodowego takim paliwem (Dz. U. z 2021 r. poz. 1738) dalej: „rozporządzenie w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego", **postanawia utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

6 marca br. inspektorzy reprezentujący Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (dalej jako: „Łódzki WIIH", „organ pierwszej instancji"), działając na podstawie upoważnienia nr TNP.8361.55.2025 z 6 marca br., przeprowadzili kontrolę na stacji paliw należącej do przedsiębiorcy. Zgodnie z upoważnieniem, zakres przedmiotowy kontroli obejmował m.in. sprawdzenie oznakowania miejsc tankowania paliw ciekłych. Kontrola odbywała się w obecności pracownika stacji paliw – osoby czynnej w lokalu. Inspektorzy okazali legitymacje służbowe, wręczyli upoważnienie do przeprowadzenia kontroli oraz zapoznali osobę czynną w lokalu z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego.

W toku kontroli inspektorzy ustalili, iż na stacji paliw znajdowały się 2 dystrybutory dla oleju napędowego ON B7, w tym jeden działający, a drugi niedziałający (zabezpieczony przed

użyciem), jeden dystrybutor dla benzyny silnikowa RON 95 E10 i jeden dystrybutor dla gazu skroplonego LPG. W wyniku dokonanych w trakcie kontroli oględzin dystrybutorów i należących do nich pistoletów wydawczych ustalono, że przedsiębiorca, wprowadzając do obrotu paliwa ciekłe, nie oznakował 1 dystrybutora dla oleju napędowego ON B7 i 2 pistoletów wydawczych (dla benzyny silnikowej RON 95 E10 oraz oleju napędowego ON B7) rodzajem wydawanego paliwa ciekłego, w sposób zgodny z wymaganiami rozporządzenia w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli TNP.8361.55.2025 z 6 marca br., do którego dołączono dokumentację zdjęciową stwierdzonych nieprawidłowości, stanowiącą załącznik do ww. protokołu. Pracownik kontrolowanej stacji paliw (osoba czynna w lokalu) odmówił podpisania ww. protokołu, powołując się na polecenie przełożonego.

W związku z nieobecnością w trakcie kontroli osoby pisemnie upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, Łódzki WIIH przy piśmie z 7 marca br. przekazał stronie dokumenty kontroli, tj. upoważnienie do przeprowadzenia kontroli nr TNP.8361.55.2025 z 6 marca br., pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, protokół kontroli nr TNP.8361.55.2025 z 6 marca br., protokół pobrania próbek paliw nr TNP.8361.55.2025 z 6 marca br. oraz dokumentację fotograficzną. W treści protokołu kontroli, zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, pouczono przedsiębiorcę o możliwości wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu lub wniesienia ich na piśmie do wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w terminie 7 dni od daty przedstawienia protokołu do podpisu. Przedsiębiorca nie skorzystał z tych uprawnień.

Pismem z 5 maja br. zawiadomiono stronę o wszczęciu przez Łódzkiego WIIH postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 9ca ust. 1 i 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczono ją o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m. in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Decyzją Łódzkiego WIIH z 28 maja br. nr TNP.KPOD.4.2025 nałożono na przedsiębiorcę karę pieniężną w kwocie 5 000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych 00/100), z tytułu niedopełnienia obowiązku oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutora rodzajem wydawanych paliw ciekłych na kontrolowanej stacji paliw, tj. nieprzestrzegania obowiązków, o których mowa w art. 9ca ust. 1 i 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, w sposób określony w rozporządzeniu w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego.

Pismem z 16 czerwca br. strona złożyła odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o:
1) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania,

ewentualnie o:
2) uchylenie zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy przez odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. art. 189f § 1 kpa - ewentualnie o:
3) uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie organowi I instancji sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponadto przedsiębiorca wniósł o dopuszczenie dowodu ze zdjęć przedstawiających dystrybutory i pistolety wydawcze znajdujące się na kontrolowanej stacji paliw, celem

wykazania faktu prawidłowego oznaczenia dystrybutorów oraz pistoletów wydawczych, tj. usunięcia skutków zarzucanego mu rzekomego naruszenia prawa. Dodatkowo strona wniosła o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie przedsiębiorcy, zaskarżona decyzja narusza:

1) przepis art. 9ca ust. 1 i 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w następstwie całkowicie błędnego przyjęcia, że informacja o rodzaju paliwa ciekłego rzekomo nie została umieszczona w widocznym i dostępnym miejscu, podczas gdy każdy dystrybutor był należycie oznakowany bądź to przez umieszczenie informacji na samym dystrybutorze, bądź też na pistolecie wydawczym zamontowanym na wężu paliwowym od tego dystrybutora i to w sytuacji gdy do każdego dystrybutora zamontowany był tylko jeden wąż zakończony pistoletem wydawczym, co prowadzi do jednoznacznego wniosku, że nie było możliwości pomyłki w zakresie rodzaju nalewanego paliwa, nawet po krótkotrwałym zerwaniu naklejki z pistoletu wydawczego bądź dystrybutora;
2) przepis art. 189f § 1 kpa przez jego niezastosowanie, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności zdjęcia z kontroli z dnia 6 marca br., daje podstawy do przyjęcia znikomej wagi rzekomego naruszenia prawa, w szczególności mając na względzie: fakt pozostawania resztek kleju po oderwanych etykietach na dwóch pistoletach wydawczych i jednym dystrybutorze, co wskazuje na ich przypadkowe oderwanie na krótko przed kontrolą, fakt, iż strona niezwłocznie ponownie zamieściła w miejsce przypadkowych zerwanych naklejek nowe naklejki, co przy założeniu, że rzekomo miałoby w tej sprawie dojść do naruszenia prawa w jakimkolwiek zakresie, skutkuje oceną natychmiastowego zaprzestania przez skarżącą takiego rzekomego naruszenia;
3) przepis art. 189f § 2 kpa poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy w ustalonym stanie faktycznym zasadne było wyznaczenie przez organ dodatkowego terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających usunięcie rzekomego naruszenia prawa przez ponowne naklejenie nowych naklejek na dystrybutor i pistolety wydawcze w miejsce przypadkowo odklejonych;
4) przepisy art. 7, 77, 80 i 84 kpa przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w następstwie zaniechania przeprowadzenia wszelkich czynności dowodowych niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, a nadto zaniechania zebrania i rozpatrzenia w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego przy całkowicie arbitralnym przyjęciu, że rzekomo doszło do naruszenia prawa o wadze większej niż znikoma, co skutkowało całkowicie niezasadnym przez organ I instancji zastosowaniem instytucji określonej w art. 189f § 1 lub 2 kpa.

Przy piśmie z 25 czerwca br. Łódzki WIIH przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako: „Prezes Urzędu", „organ drugiej instancji") odwołanie złożone przez przedsiębiorcę, wraz z aktami sprawy.

Pismem z 3 lipca br. Prezes Urzędu, zgodnie z art. 10 § 1 kpa, poinformował stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze

zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Strona odebrała pismo 7 lipca br. i nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Odnosząc się do zarzutów strony sformułowanych w odwołaniu, na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 9ca ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu paliw ciekłych na stacjach paliwowych oraz stacjach zakładowych są obowiązani do oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutorów w sposób określający rodzaj wydawanego paliwa ciekłego. Jednocześnie ust. 3 tego przepisu wskazuje, że informacje, o których mowa w ust. 1, umieszcza się w widocznym i dostępnym miejscu. Cytowany przepis nie pozostawia wątpliwości, co do obowiązków nałożonych na przedsiębiorców, a dotyczących oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutorów w sposób określający rodzaj wydawanego paliwa ciekłego.

W przypadku niedopełnienia tych obowiązków zastosowanie znajduje przepis art. 35a pkt 11 ww. ustawy. Stanowi on, że karze pieniężnej podlega przedsiębiorca, który nie przestrzega obowiązków, o których mowa w art. 9ca ust. 1-3. Z kolei o wysokości wymierzanej kary rozstrzyga przepis art. 35c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wskazując, że jej wysokość w przypadku określonym w art. 35a pkt 11 wynosi 5000,00 zł.

Dodatkowo należy wyjaśnić, iż rozporządzenie w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego określa szczegółowy sposób oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutorów, wskazujący na rodzaj wydawanego paliwa ciekłego. Rozporządzenie to zostało opublikowane 31 sierpnia 2021 r. i weszło w życie 1 stycznia 2022 r., a więc przedsiębiorca miał ponad trzy lata na zapoznanie się z przepisami.

Rozporządzenie w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego przewiduje określony sposób oznakowania, który ma obowiązywać na terenie całego kraju i ma na celu wprowadzenie do polskiego porządku prawnego jednolitych zasad dotyczących sposobu oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutorów wskazujący na rodzaj wydawanego paliwa ciekłego oraz formułowania i udostępniania informacji o rodzaju paliwa ciekłego

wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego. Przed wejściem w życie ww. przepisów podmioty zajmujące się wprowadzaniem do obrotu paliw ciekłych na stacji paliw w Polsce oznaczały dystrybutory paliw ciekłych oraz pistolety wydawcze w sposób przez siebie przyjęty. Zawarte w tym rozporządzeniu rozwiązania są zgodne z zasadami oznakowania stosowanymi w Unii Europejskiej. Ponadto, państwa członkowskie Unii Europejskiej są zobowiązane do zastosowania w zakresie oznakowania miejsc tankowania pojazdów samochodowych paliwem ciekłym oraz rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego normy PN-EN 16942:2016 -11 Paliwa -- Identyfikacja zgodności pojazdu -- Graficzna forma informacji dla konsumenta. Zastosowanie w przedmiotowym rozporządzeniu rozwiązań przewidzianych w normie PN-EN 16942:2016-11 dostosowuje oznakowanie stosowane w Polsce do oznakowania stosowanego na terenie całej Unii Europejskiej.

Podsumowując, z powołanych wyżej przepisów wynika, iż przedsiębiorcy są obowiązani do oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutorów w sposób określony w rozporządzeniu w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego, określający rodzaj wydawanego paliwa ciekłego. Jeżeli obowiązku tego nie dopełniają, podlegają karze pieniężnej, której wysokość wynosi 5 000,00 zł.

Należy stwierdzić, iż sankcja wskazana w art. 35a pkt 11 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest administracyjną karą pieniężną wymierzaną w przypadku popełnienia tzw. deliktu administracyjnego, czyli jest wymierzana na skutek zaistnienia stanu niezgodnego z prawem.

Organ drugiej instancji wskazuje, że z materiału dowodowego rozpatrywanej sprawy wynika, że zaistniał stan niezgodny z przepisem art. 9ca ust. 1 i 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Jednocześnie niewątpliwym jest, że w ustalonym stanie faktycznym ziściła się przesłanka zastosowania sankcji z art. 35a pkt 11 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Niedopełnienie powyższego obowiązku skutkuje nałożeniem kary pieniężnej w wysokości 5 000,00 zł. Inaczej, jeżeli przedsiębiorcy obowiązku tego nie dopełniają, podlegają karze pieniężnej, której wysokość wynosi 5 000,00 zł. Wysokość kary wynika wprost z dyspozycji art. 35a pkt 11 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i nie podlega miarkowaniu (np. zmniejszeniu) według uznania organu, czy to pierwszej, czy też drugiej instancji. Zarówno Łódzki WIIH, jak i Prezes Urzędu, prowadząc niniejsze postępowanie są związani treścią cytowanych powyżej przepisów.

Odnosząc się do stanowiska przedsiębiorcy wyrażonego w odwołaniu, iż na stacji paliw nie było możliwości pomyłki w zakresie rodzaju nalewanego paliwa, zaś oznakowania odkleiły się na krótko przed kontrolą, Prezes Urzędu zwraca uwagę na fakt, że wskazywany już powyżej art. 9ca ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw stanowi, iż przedsiębiorcy są obowiązani do oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutorów w sposób określający rodzaj wydawanego paliwa ciekłego. Odpowiedzialność administracyjna ma charakter obiektywny i przesłanką jej przyjęcia jest sam fakt stwierdzenia naruszeń prawa. Zatem samo stwierdzenie, udowodnienie faktu niedopełnienia przez stronę obowiązku wynikającego z przepisu, jest przesłanką wystarczającą do nałożenia stosownej kary. Nie mają przy tym znaczenia przyczyny stwierdzonych nieprawidłowości jak np. rzekome odklejenie się oznaczeń, ani też subiektywne przekonanie przedsiębiorcy, iż klienci nie mają możliwości pomyłki w zakresie rodzaju tankowanego paliwa, czy też niezwłoczne usunięcie nieprawidłowości po ich ujawnieniu przez kontrolujących. Samo

udowodnienie, że 1 dystrybutor i 2 pistolety wydawcze nie miały wymaganych, zgodnie z art. 9ca ust. 1 i 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, oznaczeń zgodnych ze wzorem określonym w rozporządzeniu w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a jej wysokość jest ściśle określona.

Należy zauważyć, że Prezes Urzędu opiera się na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Dowodem w sprawie jest protokół kontroli TNP.8361.55.2025 z 6 marca br. Niniejszy protokół należy traktować jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 kpa, który korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń (por. wyrok NSA z 23 czerwca 2016 r., II GSK 140/15). Z treści protokołu kontroli i dokumentacji fotograficznej jednoznacznie wynika, iż na kontrolowanej stacji paliw stwierdzono brak oznakowania na 1 dystrybutorze i 2 pistoletach wydawczych, co dotyczyło oferowanych w sprzedaży rodzajów paliw – benzyny silnikowej RON 95 E10 oraz oleju napędowego ON B7. Mając powyższe na uwadze bezsprzeczne jest, iż w przedmiotowej sprawie istniały przesłanki do wymierzenia stronie kary pieniężnej.

Niezależnie od powyższego, wypada dodać, iż strona, do momentu wniesienia odwołania, nie kwestionowała ustaleń kontroli, choć miała taką możliwość. W treści protokołu kontroli przedsiębiorcę pouczono, iż zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, ma możliwości wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu lub wniesienia ich na piśmie do wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w terminie 7 dni od daty przedstawienia protokołu do podpisu. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa i nie wniosła zastrzeżeń do protokołu kontroli. Następnie pismem z 5 maja br. zawiadomiono stronę o wszczęciu przez Łódzkiego WIIH postępowania administracyjnego oraz pouczono ją o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m. in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona ponownie nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Biorąc powyższe pod uwagę, sformułowany w odwołaniu zarzut naruszenia przepisu art. 9ca ust. 1 i 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, należy uznać za całkowicie bezpodstawny.

Prezes Urzędu odnosząc się do zarzutów strony sformułowanych w odwołaniu, przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pod kątem możliwości zastosowania art. 189f § 1 kpa. Przepis ten wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z treści przepisu art. 3 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wynika, że wymagania jakościowe dla paliw ciekłych wprowadzono ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach, w tym ciągnikach rolniczych, maszynach nieporuszających się po drogach,

a także rekreacyjnych jednostkach pływających. Z kolei określenie szczegółowego sposobu oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutorów, a także sposobu formułowania i udostępniania informacji, umotywowano koniecznością udzielania użytkownikom pojazdów samochodowych informacji na temat paliwa ciekłego dostępnego na stacji paliwowej lub stacji zakładowej oraz kompatybilności pojazdu samochodowego z infrastrukturą do tankowania, o czym stanowi art. 9ca ust. 4 ww. ustawy. Użytkownik pojazdu powinien uzyskać jednoznaczną i niebudzącą wątpliwości informację o paliwie dostępnym na danej stacji paliw w celu zminimalizowania ryzyka uszkodzenia pojazdu, w sytuacji zatankowania niewłaściwego paliwa. W związku z powyższym dobrem chronionym normą zawartą w art. 9ca ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest prawo konsumenta, do rzetelnej informacji o rodzaju paliwa jaki będzie tankował. Z materiału dowodowego wynika, że strona nie realizowała ciążącego na niej obowiązku na 1 dystrybutorze i 2 pistoletach wydawczych. Prezes Urzędu ponownie wyjaśnia, że rozporządzenie w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego, weszło w życie 1 stycznia 2022 r. Strona, 6 marca br., nie realizowała obowiązku oznakowania 1 dystrybutora i 2 pistoletów wydawczych. Art. 9ca ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw stanowi obowiązek dla przedsiębiorcy. W przypadku niedopełnienia tego obowiązku, nie można mówić zatem, o znikomej wadze naruszenia. Na gruncie rozpatrywanej sprawy oznacza to, że nie spełniła się przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa. Dodatkowo wypada zauważyć, iż strona wprawdzie zaprzestała naruszenia prawa, tj. przedsiębiorca oznaczył prawidłowymi identyfikatorami dystrybutory i pistolety wydawcze, ale czynności w tym celu zostały podjęte w następstwie kontroli, która ujawniła naruszenie stanowiące podstawę nałożenia administracyjnej kary pieniężnej przez Łódzkiego WIIH. Art. 189f § 1 pkt 1 kpa stanowi, że organ w drodze decyzji odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu jeżeli łącznie ziszczą się wskazane w nim przesłanki, tj.: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Jak wykazano powyżej, nie zostały one spełnione łącznie.

Dalsza analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że Łódzki WIIH nie stwierdził, że na stronę za to samo zachowanie tj. nieoznaczenie dystrybutorów i pistoletów wydawczych oleju napędowego i benzyny bezołowiowej, została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocną decyzją, administracyjna kara pieniężną lub że została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Prezes Urzędu rozpatrując odwołanie strony uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie zawiera żadnych przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f § 1 kpa, czyli do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i zastosowania pouczenia.

W kontekście powyższego, sformułowany w odwołaniu zarzut naruszenia art. 189f § 1 kpa przez jego niezastosowanie, należy uznać za całkowicie nieuzasadniony.

Prezes Urzędu odnosząc się do zarzutów strony sformułowanych w odwołaniu przeanalizował również możliwość zastosowania art. 189f § 2 kpa. W przypadku decyzji związanych, gdzie w przepisach prawa wskazany jest termin wykonania konkretnego obowiązku, usunięcie naruszenia prawa po wskazanym w ustawie terminie nie może być kwalifikowane jako zaprzestanie naruszenia prawa, o którym mowa w art. 189f § 2 kpa. Na podstawie art. 9ca ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, strona była

zobowiązana do oznaczania dystrybutorów i pistoletów wydawczych i jak wynika z materiału dowodowego obowiązkowi temu uchybiła nie oznaczając 1 dystrybutora i 2 pistoletów wydawczych. Przywołany przepis jasno określa, że wykonanie obowiązku powinno nastąpić w momencie rozpoczęcia wprowadzania paliwa ciekłego do obrotu.

W związku z powyższym pomimo, iż strona zaprzestała naruszenia prawa nie jest możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa poprzez następcze oznakowanie pistoletów wydawczych. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Kontrolowany nie dopełnił bowiem obowiązków nałożonych na niego w art. 9ca ust. 1 ww. ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W konsekwencji przepis art. 189f § 2 kpa, nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu. Prezes Urzędu podziela w pełni pogląd Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wyrażony w innej sprawie z zakresu przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw dotyczącej przestrzegania obowiązku informacyjnego zawartego w art. 9ca ww. ustawy. Wyrok ten dotyczy umieszczania informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego na terenie placówki handlowej przez przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w tym zakresie, niemniej jednak zasada informacji konsumenta jest tożsama. Wyrok: V SA/Wa 2156/24 z 11 grudnia 2024 r.: *„Zgodnie z art. 189f § 2 kpa - w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: 1) usunięcie naruszenia prawa lub 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Sąd uznaje ten zarzut za chybiony, ponieważ obowiązek informacyjny wynikający z art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o monitorowaniu paliw polegający na umieszczeniu informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu wymaga umieszczenia tej informacji na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych - przez przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w tym zakresie. Jest to obowiązek informacyjny przed umowny. Charakter przed umowny tego obowiązku polega na tym, że jest on skuteczny przed zawarciem umowy z konsumentem. Nie ulega wątpliwości, że w salonie sprzedaży pojazdów silnikowych prowadzona jest sprzedaż tych pojazdów. Obowiązek ten jest ograniczony w czasie do momentu zawarcia umowy z konsumentem. Strona tego obowiązku przed zawarciem umowy z konsumentami nie realizowała, dlatego też nie jest możliwe spełnienie celów dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna czyli celów odnoszących się do ochrony konsumentów po zawarciu umowy sprzedaży z konsumentami.”*.

W kontekście powyższego, sformułowany w odwołaniu zarzut naruszenia art. 189f § 2 kpa przez jego niezastosowanie, należy uznać za całkowicie nieuzasadniony.

Prezes Urzędu wyjaśnia także, że sankcja wskazana w art. 35a pkt 11 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest administracyjną karą pieniężną wymierzaną w przypadku popełnienia tzw. deliktu administracyjnego, czyli jest wymierzana na skutek zaistnienia stanu niezgodnego z prawem. Prezes Urzędu wskazuje, że z materiału dowodowego rozpatrywanej sprawy wynika, że zaistniał stan niezgodny z przepisem art. 9ca ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Jednocześnie niewątpliwym jest, że w ustalonym stanie faktycznym ziściła się przesłanka zastosowania sankcji z art. 35a pkt 11 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Niedopełnienie powyższego obowiązku skutkuje nałożeniem kary pieniężnej w wysokości 5 000,00 zł. Ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jak już wspomniano nie przewiduje żadnych okoliczności znoszących obowiązek nałożenia przez właściwy organ kary, o której wyżej mowa, czy też jej miarkowania. W tej kwestii wypowiedział się również Wojewódzki Sąd Administracyjny w innej sprawie z zakresu przestrzegania przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w wyroku: V SA/Wa 2156/24 z 11 grudnia 2024 r. wskazując, że: *„Zgodnie z art. 35c ust. 1 ustawy o monitorowaniu paliw - wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadkach, o których mowa w art, 35a pkt 1-3, 6, 8 i 11-14, wynosi 5000 zł. Zgodnie z art. 35a pkt 11 tej ustawy karze pieniężnej podlega przedsiębiorca, który nie przestrzega obowiązków, o których mowa w art. 9ca ust. 1-3. Na spółkę została nałożona kara pieniężna za naruszenie art. 9ca ust. 2 pkt 3 ww. ustawy, co skutkowało nałożeniem kary pieniężnej w wysokości 5.000 zł. Zatem na Skarżącego została nałożona kara pieniężna, której wysokość nie podlega miarkowaniu, kara ta została określona przez ustawodawcę w sposób sztywny i nie przewiduje swobody organu administracji publicznej co do wymiaru administracyjnej kary pieniężnej. Dlatego też art. 189d kpa, który określa przesłanki wymiaru kary, gdy nie zostały one określone w ustawie szczególnej, nie będzie miał w tym przypadku zastosowania. Sąd podkreśla, że jest to stanowisko podzielane w orzecznictwie (p. np. wyrok NSA z 24 marca 2023 r., sygn. akt ii GSK 82/21; dostępny na stronie; www.orzeczenia.nsa.gov.pi). Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia art. 189f § 1 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w sprawie waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszenia prawa. Organy nie kwestionowały, że Skarżący zaprzestał naruszenia prawa, choć zrobił to dopiero po wskazaniu naruszenia w trakcie kontroli, lecz poza tym w ocenie organów nie doszło do znikomości wagi naruszenia prawa. Sąd podziela tutaj ocenę organów w tym zakresie prawidłowo umotywowaną w zaskarżonej decyzji. Przede wszystkim trafnie wskazano, że Skarżący jest przedsiębiorcą zajmującym się od wielu lat sprzedażą pojazdów silnikowych a w związku z tym powinien znać i realizować nałożone na niego obowiązki prawne (naruszenie dotyczy obowiązku informacyjnego mającego wpływ na wybór oraz prawidłowe i bezpieczne użytkowanie pojazdów). W tym zakresie twierdzenie o należytym informowaniu klientów, nie ma znaczenia dla sprawy. Udostępnienie wymaganej informacji określonej w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o monitorowaniu paliw jest całkowicie zależne od podjęcia działań przez stronę.”.*

Odnosząc się do sformułowanego w odwołaniu zarzutu naruszenia art. 7, art. 77, art. 80 i art. 84 kpa przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w następstwie zaniechania przeprowadzenia wszelkich czynności dowodowych niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, a nadto zaniechania zebrania i rozpatrzenia w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego przy całkowicie arbitralnym przyjęciu, że rzekomo doszło do naruszenia prawa o wadze większej niż znikoma, Prezes Urzędu wyjaśnia co następuje.

Wyrażona w art. 7 kpa zasada prawdy obiektywnej, stanowi że w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Innymi słowy postępowanie administracyjne oparte jest na zasadzie prawdy obiektywnej, co oznacza, że celem postępowania jest ustalenie tej prawdy w oparciu o fakty i okoliczności udowodnione. Dotarcie do prawdy materialnej następuje dzięki zgromadzeniu

odpowiedniego materiału dowodowego, a następnie jego ocenie. Organ administracji powinien podjąć wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Nie ulega wątpliwości, iż w niniejszej sprawie w sposób prawidłowy i wyczerpujący zgromadzono materiał dowodowy, a następnie dokonano jego właściwej oceny. Wyrażony w art. 77 § 1 kpa obowiązek zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego przez organ administracji publicznej należy rozumieć w ten sposób, że organ albo czyni to z własnej inicjatywy, jeżeli uważa za konieczne do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, albo gromadzi w aktach sprawy dowody wskazane lub dostarczone przez stronę, jeżeli mają one znaczenie dla sprawy, co podlega ocenie organu. W ocenie Prezesa Urzędu, zebrany przez organ pierwszej instancji materiał dowodowy jest kompletny. Jeżeli chodzi natomiast o dowody wskazane lub dostarczone przez stronę, należy stwierdzić, iż takowych nie było w niniejszym postępowaniu. W treści protokołu kontroli, pouczono przedsiębiorcę o możliwości wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu lub wniesienia ich na piśmie do wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w terminie 7 dni od daty przedstawienia protokołu do podpisu, jednakże strona nie skorzystała z tych uprawnień. Następnie przedsiębiorcę zawiadomiono o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 9ca ust. 1 i 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczono go o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m. in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów, jednakże i tym razem strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa. Bez wątpienia niniejsze postępowanie było prowadzone w oparciu o obowiązujące przepisy prawa zarówno materialnego, jak i procesowego, a zarazem zgodnie z utrwaloną praktyką organów Inspekcji Handlowej. Zgodnie natomiast z art. 80 kpa, organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego organ administracji publicznej dokonuje oceny jego wyników. Za wyniki postępowania dowodowego należy uznać m.in. treść protokołu kontroli i inne zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, w tym w szczególności dokumentację fotograficzną. Ich analiza w sposób jednoznaczny prowadzi do wniosku, iż 6 marca 2025 r. na kontrolowanej stacji paliw nie oznaczono w sposób zgodny z przepisami 1 dystrybutora i 2 pistoletów wydawczych. Za całkowicie niezrozumiały należy uznać zarzut naruszenia przepisu 84 kpa, szczególnie, że strona w ogóle go nie uzasadnia. Przepis ten dotyczy powołania biegłego w postępowaniu administracyjnym. Co do zasady organy administracji zwracają się do biegłych w sprawach, gdzie wymagane są wiadomości specjalne. W niniejszym postępowaniu do sytuacji takiej nie doszło. Strona także nie wnosiła o powołanie biegłego.

Zdaniem Prezesa Urzędu zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy i jego ocena spełniają wymagania zawarte w przepisach art. 7, art. 77 oraz art. 80 i art. 84 kpa.

Odnosząc się do sformułowanego w odwołaniu wniosku o dopuszczenie dowodu ze zdjęć przedstawiających dystrybutory i pistolety wydawcze znajdujące się na kontrolowanej stacji paliw, celem wykazania faktu prawidłowego oznaczenia dystrybutorów oraz pistoletów wydawczych, tj. usunięcia skutków zarzucanego stronie rzekomego naruszenia prawa, Prezes Urzędu wyjaśnia co następuje.

Zgodnie z art. 78 § 1 kpa, żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy.

W § 2 tego przepisu, ustawodawca wskazuje, że organ administracji publicznej może nie uwzględnić żądania (§ 1), które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzania dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy. W tym miejscu należy zauważyć, iż przedmiotem niniejszego postępowania jest naruszenie prawa poprzez nieoznakowanie 1 dystrybutora i 2 pistoletów wydawczych. Nie jest nim natomiast zaprzestanie naruszenia prawa przez stronę. Ani organ pierwszej instancji, ani Prezes Urzędu nie kwestionują, że strona zaprzestała naruszenia prawa, tj. przedsiębiorca oznaczył prawidłowymi identyfikatorami dystrybutory i pistolety wydawcze, ale czynności w tym celu zostały podjęte w następstwie kontroli, która ujawniła naruszenie stanowiące podstawę nałożenia administracyjnej kary pieniężnej przez Łódzkiego WIIH. W konsekwencji, wniosek strony o dopuszczenie dowodu ze zdjęć przedstawiających dystrybutory i pistolety wydawcze znajdujące się na kontrolowanej stacji paliw, po usunięciu skutków zarzucanego przedsiębiorcy naruszenia prawa, należy uznać za całkowicie bezprzedmiotowy.

Odnosząc się do zawartego w odwołaniu wniosku strony o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji, Prezes Urzędu wyjaśnia, że zgodnie z art. 130 § 2 kpa wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji. Odwołanie strony z 16 czerwca br. zostało wniesione w terminie.

Podsumowując, w ocenie Prezesa Urzędu, okoliczności wskazane w treści odwołania strony, nie stanowią przesłanek do stwierdzenia nieważności lub uchylenia zaskarżonej decyzji Łódzkiego WIIH z 28 maja br. nr TNP.KPOD.4.2025. W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Łodzi w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

<u>Pouczenie</u>

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
   1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
   2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
   3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
   4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed

wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa kpa.

5. Zgodnie z art. 189k § 1 kpa, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:
   1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
   2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
   3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;
   4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

6. Niniejsze pismo nie podlega doręczeniu w trybie art. 4 i 5 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1045), w związku z art. 147 ust. 5 tej ustawy".

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1) [XXX]
2) Łódzki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej